

Sygn. akt IV KZ 75/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r.

zażalenia skazanego **F. K.**

na postanowienie Sadu Apelacyjnego

z dnia 27 listopada 2013 r.,

w przedmiocie nie uwzględnienia wniosku skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w B.

z dnia 31 stycznia 2011 r.

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 78 § 1 k.p.k. skorzystanie z instytucji obrońcy z urzędu dla niezamożnego ,wymaga wykazania przez oskarżonego (skazanego), iż nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Wykazanie to winno nastąpić przez przedłożenie przez oskarżonego (skazanego) stosownych dokumentów obrazujących jego sytuację majątkową oraz rodzinną. Po dokonaniu analizy tych dokumentów oraz ich oceny, prezes sądu właściwego lub sąd podejmuje decyzję co do wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu.

Do wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt K 30/11, zam. Dz. U. z dnia 29 października 2013 r., poz. 1262, przyjmowano w orzecznictwie, iż odmowa ustanowienia obrońcy z urzędu nie

podlega zaskarżeniu. Wspomnianym wyrokiem Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 81 § 1 k.p.k. w zakresie w jakim nie przewiduje sądowej kontroli zarządzenia prezesa sądu o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu dla oskarżonego, który złożył wniosek w trybie art. 78 § 1 k.p.k., jest niezgodny z art. 42 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 i z art. 78 Konstytucji RP. Mając na uwadze treść tego wyroku należy również przyjąć, iż przysługuje także zażalenie na postanowienie sądu o nie uwzględnieniu wniosku oskarżonego (skazanego) o ustanowienie mu obrońcy z urzędu, gdy wniosek ten został złożony w trybie art. 78 § 1 k.p.k. Kierując się tymi względami Sąd Najwyższy przyjął do rozpoznania zażalenie skazanego F. K. złożone na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 27 listopada 2013 r.

W postępowaniu wznowieniowym nie ma zastosowania unormowanie z art. 528 § 1 pkt. 2 k.p.k., że środek odwoławczy nie przysługuje na odmowę wyznaczenia adwokata lub radcy prawnego w celu sporządzenia kasacji, gdyż w przepisie art. 545 § 1 k.p.k. przewidującym odpowiednie stosowanie w postępowaniu wznowieniowym m.in. przepisów o kasacji nie wymieniono art. 528 k.p.k.

Przystępując do rozpoznania tegoż zażalenia należy stwierdzić, że nie zasługuje ono na uwzględnienie, albowiem w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Apelacyjny trafnie ustalił, iż skazany w należyty sposób nie wykazał, że nie jest w stanie ponieść kosztów związanych z ustanowieniem adwokata bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Autor zażalenia ani w nim, ani w swoim wniosku o ustanowienie obrońcy nie wykazuje w należyty sposób, że spełnia wymogi, o których mowa w art. 78 k.p.k. Przymus adwokacki ujęty w art. 545 § 2 k.p.k. jest niewątpliwie utrudnieniem dla strony, lecz jego celem jest zapewnienie odpowiedniej fachowości w sporządzeniu wniosku o wznowienie postępowania, będącego przecież nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnych, a zatem korzystających z domniemania prawidłowości ustaleń co do faktów i zastosowanego prawa, orzeczeń sądowych kończących postępowanie w zakresie odpowiedzialności karnej.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

